ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 246 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἀπόντες ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀφίκοντο ἐνταῦθα καὶ θέλουσι νὰ τοῖς στέλληται τὸ φύλλον εἰς τὰς κατοικίας των, παρακαλοῦνται νὰ στείλωσι τὰς διευθύνσεις των εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, *παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος, ὁδὸς Μουσῶν, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος.*

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ·

Ὁ κ. Στεφανίδης ἔδωσε προχθὲς τὸ μέτρον τῶν κοινοβουλευτικῶν του ἀγορεύσεων. Εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ ἐν τῇ Βουλῇ ῥήτωρ, οἷος καὶ ἐν τοῖς καφενείοις, καὶ ταῖς πλατείαις καὶ τοῖς δικαστηρίοις. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι δὲν ἀναμιγνύει καὶ τὴν βωμολοχίαν εἰς τοὺς λόγους του, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀθῶον ἀστεῖον. Θ' ἀνθέξῃ ὅμως ὁ κ. Στεφανίδης ἕως τέλους; Δὲν θὰ τοῦ φύγῃ καμμία ἀπ' ἐκείναις ποῦ τρέπουν εἰς φυγὴν πᾶν ὅ,τι θηλυκὸν ἐν τῇ Πλατείᾳ Συντάγματος, ἀπὸ τῆς γκουβερνάντας μέχρι τῆς εὐάνδρου ἢ καὶ πολυάνδρου κυρίας, καὶ ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἀθῶας κοραϊδος μέχρι τῆς ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ κ. Σκουλούδη γαλῆς; Ὑποπτεύομεν μετὰ λύπης μας ὅτι ὁ κ. Στεφανίδης εἰσελθὼν ἐν τῇ Βουλῇ οὔτε θ' αὐξήσῃ οὔτε θὰ ἐλαττώσῃ τὸ περὶ αὐτοῦ ὑπάρχον ἤδη ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου. Εἶναι καὶ μένει ὁ ἴδιος Στεφανίδης ἀπὸ ποδῶν μέχρις ὤτων. Προγάστωρ τὴν κοιλίαν, Στέντωρ τὴν φωνήν, Οὐσάρος εἰς τοὺς μύστακας, κενὸς εἰς τοὺς λόγους του, ἀστεῖος εἰς τὸ ὅλον του. Τὸ σύστημα τῆς ῥητορικῆς του εἶναι αὐτό: Ὀλίγος ἐνθουσιασμὸς τοῦ Κακουργοδικείου, ἓν ἀνέκδοτον, ἓν παραμύθι, μία παροιμία καὶ ὀλίγον οἰκογενειακὸν ὕφος μετ' ἰδιαζούσης κοραϊδευτικῆς προφορᾶς. Τὸν συμβουλεύομεν νὰ μὴ ζητῇ συχνὰ τὸν λόγον, διότι οὔτε τοῦ Ἰακωβάτου τὴν πολυμάθειαν καὶ τὴν Κικερώνειον εὐγλωττίαν ἔχει, οὔτε τὸ πῦρ, τὰ ἔξαλλα, τὴν εὐφυΐαν, καὶ τὸν θυμὸν τοῦ μακαρίτου Ζωγιοῦ.

—

Νέον ῥήτορα ἠκούσαμεν τὸν ἐκ Μαντινείας κ. Κωνσταντόπουλον, ἄλλοτε Εἰσαγγελέα. Ἔχει τὸν λόγον εὔκολον, ὡς ὅλοι σχεδὸν οἱ δικαστικοί, ὁμιλεῖ μετ' ἀφελείας, μὴ ζητῶν νὰ κάμῃ τὸν ῥήτορα, λογικώτατα, δὲν ἀεροβατεῖ, σαφὴς εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του, μὴ φωνακλᾶς, ἀπαθὴς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. Ἐὰν πρέπει νὰ κρίνωμεν ἐκ τοῦ προγράμματος αὐτοῦ ὡς ὑποψηφίου, ὁ κ. Κωνσταντόπουλος θὰ διακριθῇ κυρίως ἐν τοῖς ζητήμασι τοῖς ἀφορῶσι τὴν δικαιοσύνην. Εὐτυχῶς, μολονότι λειτουργὸς καὶ αὐτὸς ἀλειτούργητος τῆς Θέμιδος, ἐν τῷ προγράμματί του ἐκείνῳ ὡμολόγει ὅτι δικαιοσύνη ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει. Θὰ προσφέρῃ μεγάλην ὑπηρεσίαν καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὴν Βουλήν, ἐὰν ἐπιμείνῃ νὰ εἰδικεύσῃ ἐν τούτῳ τῷ μεγάλῳ ζητήματι τὴν βουλευτικὴν ἐντολήν του καὶ εἰσαγάγῃ νομοσχέδια μεταρρυθμιστικὰ ἀφορῶντα τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης.

Πρέπει οἱ αἰσθανόμενοι ζωὴν εἰς ἑαυτοὺς νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἀπ' αὐτῶν ἐξαρτᾶται νὰ ἐπιβάλωσι τὰς ἀτομικότητας αὐτῶν ἐπὶ τῶν κομμάτων καὶ νὰ ἀναγκάσωσι τοὺς ἀρχηγοὺς νὰ καταφεύγωσιν ὄχι πλέον εἰς τὰ ξόανα καὶ τὰς κούκλας, ὄχι εἰς τὰς χρυσᾶς μετριότητας, ἵνα μὴ σπείρηται ὁ φθόνος μεταξὺ τῶν σχετικῶς ἱκανωτέρων, ἀλλ' εἰς τὰς ἀληθεῖς κοινοβουλευτικὰς δυνάμεις, ὅπως σχηματίζηται οὕτως ἀληθὴς Κυβέρνησις καὶ οὐχὶ σκιὰ Κυβερνήσεως, ὑπὸ πρόεδρον μὲν Τρικούπην, μέλη δὲ Βουλγαρῆδες καὶ Καραϊσκάκηδες!

—

Ὁ κ. Καραπάνος φέρεται ἀπὸ τὰς πρώτας ἤδη συνεδριάσεις ὡς ἀντιπρόσωπος ὅστις θὰ διαδραματίσῃ σπουδαῖον πρόσωπον εἰς τὰς κοινοβουλευτικὰς συζητήσεις. Μεθ' ὅλην τὴν ἀποστροφήν μας πρὸς ἄνθρωπον ὑψωθέντα διὰ τῆς γυμνώσεως κοινωνίας ὁλοκλήρου, ἀναγνωρίζομεν

ἐν αὐτῷ μεγάλην ἱκανότητα, δι' ἧς βεβαίως θὰ ἀρθῇ μεταξὺ τῶν πρωταγωνιστόντων προσώπων ἐν τῇ Βουλῇ. Δὲν εἶναι μόνον ἱκανὸς ὁ βουλευτὴς Ἄρτης νὰ δημιουργῇ μίαν Ἑταιρίαν μὲ Ἑκατομμύρια καὶ ἔπειτα νὰ τὴν καταβιβρώσκῃ, ὡς ὁ Κρόνος τὰ τέκνα του, εἰς δύο τρεῖς βουκιές, δὲν εἶναι ταχυδακτυλουργὸς χρηματιστὴς συνιστῶν Τράπεζαν ἰδανικὴν καὶ ἰδιοποιούμενος ξένα κεφάλαια πραγματικά, δὲν γνωρίζει μόνον νὰ ἀγοράζῃ ὁρόους καὶ νὰ ὑποδουλώνῃ ἔπειτα ἐπαρχίαν ὁλόκληρον, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀληθὴς πεπαιδευμένος ὁ κ. Καραπάνος, ἔχει δεξιώτατον νοῦν, εἶναι ἐλκυστικώτατος ὡς χαρακτὴρ, οὐδέποτε τὸν ἀπολείπει θάρρος καὶ θὰ διακριθῇ ὡς ῥήτωρ θετικὸς, βαρὺς, διόλου φλύαρος, ἀκουόμενος καὶ ἐνίοτε ἀνθρώπατος λογοπλόκος.

—

Νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀνεμετρήθησαν προχθὲς τὰ δύο κόμματα κατὰ τὸ προκαταρκτικὸν ζήτημα ὅπερ ἤγειρεν ὁ ἐκ Βόλου βουλευτὴς κ. Φιλάρετος; Ἂς τὸ εἴπωμεν! Πρῶτον ἡ φάλαγξ τῆς ἀντιπολιτεύσεως παρίστατο μᾶλλον συμπεπυκνωμένη καὶ ἀρκιοτέρα ἡ κυβερνητική. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἐφαίνοντο ῥαιδρότατοι, τολμηροί, σχεδὸν ἐπιθετικοί. Οἱ τῆς συμπολιτεύσεως μᾶλλον μουδιασμένοι, ἐκτὸς τοῦ κ. Στάϊκου ὅστις μπορεῖ νὰ εἶναι πάντοτε βραχυλασμένος, ἀλλ' οὐδέποτε μουδιασμένος. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο ἀγορευσάντων ἀρχηγῶν ἐκέρδισεν ὁ κ. Τρικούπης, ὅστις εἶχε νὰ παλινωδήσῃ καὶ δὲν ἐκέρδισεν ὁ κ Κουμουνδοῦρος, ὅστις δὲν εἶχε νὰ παλινωδήσῃ. Ὁ κ. Τρικούπης δεξιώτατα ἐκέρδισε τὸ ζήτημα, ἐνῷ ὁ Κουμουνδοῦρος δεξιώτατα τὸ ἔχασε. Ὁ κ. Τρικούπης ἐκτύπησε πράγματι μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τριγώνια. Ἐκτύπησε καὶ τὴν κυβέρνησιν καταπέφαλα, χωρὶς νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ τὸ περὶ τῶν νέων ἀντιπροσώπων ἀπαράδεκτον· διότι ἡ πλειοψηφία τῶν νέων ἀντιπροσώπων εἶναι δική του καὶ ὁ κ. Τρικούπης ἔχει ἀδυναμίαν διὰ τὴν πλειοψηφίαν. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ κ. Τρικούπη ἦτο ὀλίγον δημοκοπικόν· ἀλλ' ἦτο ἐπιχείρημα ἐκ τῶν κινούντων χειροκροτήματα, αὐτὰ δὲ στεφανοῦσι τὴν νίκην. Τοὺς νέους ἀντιπροσώπους δὲν τοὺς ἔφερον, εἶπε, τὰ παράνομα Διατάγματα τῆς κυβερνήσεως, ἀλλὰ τοὺς ἔστειλεν ὁ Θεσσαλικὸς λαός· καὶ ὡς τοιοῦτοι εἶναι καλῶς σταλμένοι. Οἱ νέοι ἀντιπρόσωποι, ὑπέλαβεν, δὲν εἶναι Βασιλικοὶ Ἐπίτροποι, οὔτε δικασταί, οὔτε ὑπάλληλοι· εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεσσαλικοῦ λαοῦ. Διὰ τῶν κεντρικῶν αὐτῶν ἐπιχειρημάτων ὁ κ. Τρικούπης ἤγγισεν ἄλλην κεντρικὴν ἰδέαν, γεννηθεῖσαν ἐν τῇ πρώτῃ ἕξάψει τῆς Διαλύσεως· νὰ κηρυχθῇ δηλαδὴ ἡ ἐνεστῶσα Βουλὴ εἰς Ἐθνοσυνέλευσιν· θὰ προαγάγῃ ἀρά γε τὴν ἰδέαν αὐτὴν ὅταν σχηματισθῇ ἡ Βουλὴ εἰς σῶμα, ἢ θὰ κάμῃ καὶ αὐτῆς ἀβαρίαν διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερον καὶ μᾶλλον εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν λιμένα τῆς Πρωθυπουργίας;

—

Ὁ πρῶτος λόγος τοῦ κ. Τρικούπη ἀπηγγέλθη μετ' ἐκτάκτου βραχνότητος φωνῆς, τὸν ἐπείραζε δὲ καὶ παρὰ πολὺ τὸ φυσικὸν ἐλάττωμα ὅπερ ἔχει τοῦ νὰ τὸν διαφεύγῃ ἡ λέξις τὴν ὁποίαν θέλει, καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν λέξιν ἢ τὴν φωνὴν τὴν ὁποίαν δὲν θέλει. Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ἐνίοτε τὸν ἐνοχλεῖ πολὺ· παριστάνει ἀκουσμα βωβοῦ διὰ κάμποσα λεπτὰ ἢ δευτερόλεπτα.

—

Εἰς τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν εἴχομεν καὶ τὴν πρώτην τοῦ κ. Σολιώτου· περιμένομεν τὴν δευτέραν του, διὰ νὰ τὸν κρίνωμεν.

—

Ὁ βουλευτὴς Τρικκαίων κ. Στουρνάρας ἐπαναφέρει εἰς τὴν Βουλὴν εἶδος Κόττερη Θεσσαλοῦ μὲ καπέλο, *μαντίλα* καὶ ἰατροῦ!

—

Τὸν προσριλῇ ἐκ Βώλου Φιλάρετον, πρῶτον δώσαντα τὸ σύνθημα τῆς νομιμότητος, δυστυχῶς δὲν ἀκούσαμεν. Διὰ τοῦτο ἀναβάλλομεν εἰς ἄλλοτε τὴν σκιαγράφησιν τῆς ῥητορικῆς του φυσιογνωμίας.

—

Οἱ δύο Τοῦρκοι ἀπὸ τὴν πτέρυγα, ὅπου ἤδρευσαν τὴν πρώτην ἡμέραν, τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐπέρασαν εἰς τὴν τῆς συμπολιτεύσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ κυρίως δὲν ἀνήκουν.

Ἐρωτώμενοι λέγουν:

— Ἐμεῖς εἴμεθα ἄνθρωποι τοῦ Δοβλετιοῦ.

—

Ἔκφρασις τοῦ κ. Στεφανίδου:

— Ἐμεῖς βγήκαμε ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας μας παρθενικοί. Καὶ οἱ ἄλλοι, κύριε Στεφανίδη, πῶς βγῆκαν; Μιζοπάρθενοι;

—

Ὁ κ. Καραπάνος ἐξέφρασε τὴν λύπην του ὄχι ὅτι παρακάθηνται ἐν τῷ κοινοβουλίῳ οἱ ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἀλλ' ὅτι οὗτοι δὲν εἶναι περισσότεροι ὡς ἔπρεπε.

Ὁ κ. Ῥάλλης τῷ παρετήρησε διὰ τῆς εὐθύμου ἑτοιμότητός του:

— Καλλίτερα νὰ εἰσκασθε ὀλιγώτεροι ἀπὸ περισσοτέρας ἐπαρχίας.

—

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐκπίθεται κατ' αὐτὰς εἰς πλειστηριασμόν, μαζὺ μὲ τοὺς ψυχοῤῥαγοῦντας ἠμιόνους καὶ τὰ βουλιμιῶντα ἄλογα τοῦ στρατοῦ, μαζὺ μὲ τὰ ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Ἀναβρυτηρίου πωλούμενα ὡρολόγια, ῥεβόλβερ, σουρτοῦκα, πανταλόνια, κάμιες. Ἐκτίθεται εἰς πλειστηριασμόν, καθὰ λέγει ὁ κῆρυξ Κουμουνδοῦρος εἰς τοὺς διαῤῥόρους μνηστῆρας οὓς ζητεῖ νὰ προσελκύσῃ, μαζὺ μὲ τὰς δεκαοκτὼ χρυσανθίνας ἐπισκοπάς. Ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν ἔχει ὁ κῆρυξ νὰ πέσῃ εἰς τὸν κ. Ἀγαμέμνονα Μετάξαν, ὡς διατιθέντα φαίνεται καὶ ἄλλας, πλὴν τῆς ἰδικῆς του, ψήφους. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἶναι ἕνα εἶδος *ῥολλίνας*· μέσ' τὰ ῥολλίνα αὐτὰ γυρνᾶνε πενῆντα, ὡς ἑξῆντα, ὡς ἑκατὸν Κολιάτσοι, Πανάρετοι καὶ Λάταις. Μαζὺ μὲ τοὺς πενῆντα αὐτοὺς, τοὺς ἑξῆντα, τοὺς ἑκατὸ γυρνοῦν τὰ ζωνάρια τους, τὰ καλιμαύχιά τους, οἱ δζουμπέδες τους καὶ τὰ κομβολόγια τους· μαζὺ μὲ τὰ πράγματά τους αὐτὰ γυρνᾶν καὶ τὰ δῶρά τους διὰ συζύγους ἢ γυναῖκας ὑπουργῶν καὶ τοὺς ὑπουργοὺς αὐτοὺς, κεχριμπάρια, τσιμπούκια ἀδαμαντοκόλλητα, ἐνώτια, ψέλλια καὶ γοῦνες, μαζὺ μ' αὐτὰ κουδουνίζουν σακκίδια μικρὰ, στρογγυλὰ, γεμάτα φλουρὶ καὶ μὲ τὰ σακκίδια αὐτὰ τὰ δάνεια τὰ ὁποῖα οἱ πτωχοὶ συνομολογοῦν διὰ νὰ χορτάσουν τοὺς ἀχορτάστους.

—

Καὶ ἄλλο ὑπουργεῖον βγαίνει κατ' αὐτὰς εἰς πλειστηριασμὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κήρυκος, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν. Μὲ τὸ δέλεαρ αὐτὸ θέλει νὰ συλλάβῃ ὁ κ. πρωθυπουργὸς, μίαν, ὡς λέγουσιν ἐν Χαλκίδι, ἀ! ἐξεγάσαμεν, αὐτὸ δὲν λέγεται, ἕνα λοιπόν, τὸν κ. Γκριζιώτην, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ τοῦ τὸ δώσῃ ἂν δηλωθῇ Κουμουνδουρικός. Φαίνεται ὅτι τὴν αὐτὴν ὑπόσχεσιν ἐπαναλαμβάνει ὁ Κουμουνδοῦρος καὶ εἰς ἄλλους. Ἀλλ' ὁ Γκριζιώτης δὲν τρώγεται ἔτσι εὔκολα, ἂν καὶ . . . εἰπατέ το σεῖς Χαλκιδεῖς.

— Ἡ μοῦ δίνεις λοιπὸν τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτίκων ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, τοῦ λέγει ἐπανειλημμένως ὁ κ. Γκριζιώτης τῷ Κουμουνδούρῳ, ὅστις χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ ἄλλο ἤ, κινδυνεύει νὰ τὰ χάσῃ ἐξ ἀπελπισίας.

—

Ὁ ἐκ τῶν γραμματέων κ. Μάνδαλος ἦτο χαριέστατος εἰς τὴν προχθεσινὴν συνεδρίασιν ἀναγινώσκων τὰ ὀνόματα τῶν βουλευτῶν.

Καὶ ἔλεγεν:

Χαράλαμπος....Τρικούπης.

Ἀγγελῆς....Κουμουνδοῦρος.

Κριεζῆς....Κριεζώτης

Καὶ ἄλλα ἀκόμα.

ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ.

—

Μοῦ εἶπον, καὶ δὲν εἰξεύρω ἂν μὲ γέλασαν, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἀναφέρει, ὅτι ὁ διάβολος λαβὼν τὸν Χριστὸν,—φαίνεται νὰ εἶχον μεγάλας σχέσεις,—κατ' ἰδίαν, τὸν ἀναβιβάσεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου ὄρους, τοῦ Τρελλοῦ, ἂς ὑποθέσωμεν, καὶ δεικνύων εἰς αὐτὸν ὅλον τὸν κόσμον τῷ εἶπε: — Βλέπεις ὅλα αὐτά; σοῦ τὰ χαρίζω καὶ εἶνε ἰδικά σου, ἐὰν κρεμνισθῇς ἀπὸ τὸ βουνὸ τοῦτο. Καὶ ὁ Χριστὸς τῷ ἀπήντησεν, ὑπαγε ὀπισθέν μου, σατανά.

Ἐὰν πράγματι συνέβη τοῦτο, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ θαυμάσω εἰμὴ τὴν κουταμάρα τοῦ λεγομένου πονηροῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐφαντάσθη, ὅτι δύναται νὰ σκοτωθῇ τις, διὰ ν' ἀποκτήσῃ σκοτωμένος τὸν κόσμον ὅλον.

Τέλος πάντων ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἕνα τέτοιο πονηρὸν πνεῦμα, ὁ *Χωλὸς Διάβολος*, ἐπιροιτήσας καθ' ὑπνον μὲ ἀνέβασε διὰ τῆς χρυσελεφαντίνης πύλης ἐπάνω στὸ Σχιστὸ, κι' ἀπ' ἐκεῖ στὸν ἅγιο Σιδερᾶ, καὶ ἐκ τούτου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Τρελλοῦ καὶ δεικνύων με τὰς Ἀθήνας μοῦ εἶπε: — Θέλεις νὰ σοῦ δείξω μερικὰ παράξενα πράγματα ποῦ συμβαίνουν εἰς τὰ σπίτια τοῦ κόσμου, ὅταν χιονίζῃ; Διάπαξον ν' ἀραιρεθοῦν αἱ στέγαι τῶν οἰκιῶν. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος, εἶπα καὶ ἐγένετο — καὶ τί δὲν γίνεται μὲ τὰ λόγια . . .

* * *

Ἦτο ἑνδεκα καὶ μισὴ ἡ ὥρα, ὅτε ἡ κυρία οἰκοδέσποινα εἰσήρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Τεμπελχανᾶ, ὀκνηροῦ πρώτης τάξεως, καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Κοιμᾶσαι ἀκόμη, καλὲ, καὶ δὲν σηκόνεσαι νὰ δῇς χιόνια; Ἐσκεπάσθη ὅλη ἡ πόλις καὶ ἀκόμη χιονίζει. Σήκω.

— Χιονίζει; ἀναβοᾷ ὁ κ. Τεμπελχανᾶς, καὶ μοῦ τὸ λές; Χιονίζει; Καὶ ἐγὼ εἶχα σήμερα νὰ τελειώσω ἕνα σωρὸ δουλειές, ὅλαις κατεπείγουσαις! Φαντάζομαι τί κρύο θὰ κάμῃ! Ἔλα ντέ τώρα, ποῦ νὰ βγῇς καὶ ποῦ νὰ πᾶς; Ὥρσε μέσ' τὸν ἀττικὸν ὁρίζοντά σου, Ἀθῆνα. Χιονίζει; Δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πάπλωμα, καὶ ἂς χιονίζῃ ἕως αὔριο τὸ πρωί. Εἶσαι τεμπέλης, μοῦ λένε, ὁρίστε λοιπὸν τώρα, κινήσου ἂν μπορῇς, μὲ τέτοιο καιρὸ, νὰ ξεπαγιάσῃς, νὰ πᾷς στὸ διάβολο! Γυναῖκα, ἄμα γείνῃ τὸ φαγὶ νὰ μοῦ φέρῃς νὰ φάγω ἐδῶ στὸ στρῶμα, κ' ἂς χιονίζῃ ἔξω ὅσο θέλει.

Καὶ στρέψας πλευρὰν *κατεφαπλωματώθη* ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων, καὶ τουρτουρίζων ἀνεβόησε: — Οὔτε νὰ φάγω δὲν θέλω.

* * *

Ἡ ὥρα δέκα καὶ ὁ λεοντιδεὺς Φειδιππίδης ἐκοιμᾶτο τυλιγμένος ἐν συσίραις μαλακαῖς, ἔχων ἀνάποδα τὴν *Ναγὰ* ἐξαπλωμένην παρὰ τὸ προσκεφαλάιόν του, εἰς τὴν μελέτην τῆς ὁποίας, φαίνεται, ἐνετρύφα τὴν νύκτα. Ὁ Φειδιππίδης θὰ ἔβλεπεν ὄνειρον, καθ' ἣν ὥραν ἡ μαμᾶ του εἰσήρχετο νὰ τὸν ξυπνήσῃ, διότι ἠκούσθη ὑποψιθυρίζων— Ἄχ, Ἑλένη!

— Φειδιππιδάκι μου, λέγει ἡ μαμᾶ θωπευτικῶς θίγουσα τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδιοῦ της, ξύπνα νὰ ἴδῃς τί ὡραῖο θέαμα, ὅλη ἡ πόλις ἄσπρισε. Χιόνια, ἕως τὰ γόνατα. Λὲς καὶ ἔγινε Σιβηρία ἡ Ἀθῆνα.

— Πῶς, ὑπετραύλισε τανυνόμενος ὁ Φειδιππίδης καὶ χασμώμενος, ἐχιόνισε; Ἔστερα ἀπὸ τέτοια ἡμέρα τὴ χθεσινή; Μὰ αὐτὸς ὁ θεὸς ἐτρελλάθη. Δι' αὐτὸ ἐγὼ χθὲς ἐψόφησα στὸ κρύο, εἴχαμε ἀρήσῃ ῥαίνεται ὅλαις τῆς τρύπαις ἀνοικταῖς.

— Ὄχι, παιδί μου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ψύχος θὰ ἔβλεπες τρύπαις στὸν ὕπνο σου.

— Ἄσε με νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ἡ μαμᾶ εὐπειθῶς, διὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία τοῦ παιδιοῦ της ἀποσύρεται, οὗτος δὲ μονολογεῖ:

— Καὶ εἶχα σκοπὸ νὰ περάσω σήμερα ἀπὸ τὴν Ἑλένη μου. Τώρα ποῦ νὰ ξεμυτίσω. Μωρὲ κρύο, καλὰ λένε πῶς ὁ χειμῶνας εἶνε γιὰ δύο. Αἴ καὶ νὰ τὴν εἶχα δῶ...ψυχή μου!

Καὶ περιπτυχθεὶς ἐρατεινῶς τὴν μαξιλάρα του ἀπεκοιμήθη.

* * *

Ἡ ὥρα ἐννάτη καὶ ἡ δεσποινὶς Εὐλαλία ἀνοίγει μόλις τὰ μάτια της ζαρωμένη ὑπὸ τὸ ἐρέπλωμά της, ὅτε εἰσέρχεται ἀκροποδητεὶ ἡ κυρία κουβερνάντα της.

— Ἐξύπνησες, μουαζέλ; πῶ πῶ, χιόνι ποῦ μᾶς ἔρριψε τὴν νύκτα. Καὶ ἀκόμη τὸ στιβάζει....Εἶνε μία πιθαμή. Ἡ μυγίτσες πέφτουνε μὲ σωρό. Σοῦρριξε σοῦρριξε καὶ ἀκόμη δὲν ξεθύμανε ὁ οὐρανός. Οἱ ἄνθρωποι φαίνονται σὰν μασκαράδες . . . Τί χάζι! . . .

— Ἐχιόνισε στ' ἀληθινὰ, ἀπαντᾷ ἡ Εὐλαλία, καὶ ἔλεγα σήμερα νὰ φορέσω τὸ καινούριο μου κουστούμ. Τώρα βρῆκε καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς νὰ μᾶς χιονίσῃ. Πλάκωσέ με καλὰ καὶ μ' ἐκείνη τὴ μπατανία καὶ ἄρησέ με ἥσυχη. Ἐθύμωσα.

Καὶ τούτων γενομένων, ἡ Εὐλαλία ῥεμβάζει ὡς ἀκολούθως:

— Καλὰ μοῦ ἔλεγαν νὰ πανδρευθῶ, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἄ-

ρεσε ὁ Κωστάκης, τώρα ἂς τουρτουρίζω μονάχη. Ἄμ ξέρει ὁ κόσμος γιατὶ κάμει τὰ συνοικέσια τὸν χειμόνα. Διὰ τέτοιες περιστάσεις. Θὰ ἐκρύονα τώρα ἐγὼ τόσο, ἂν ἤμουν πανδρευμένη; Αὐτὸ εἶνε γιὰ νὰ βάλω γνῶσι ἄλλη φορά. Ἔπρεπε νὰ χιονίσῃ διὰ νὰ θυμηθῶ τὴν ἀνοησία μου.

* * *

Ἐν τῷ ἄλλῳ θαλάμῳ τὸ ζυζυγικὸν ζεῦγος, ἡ μαμᾶ καὶ ὁ μπαμπᾶς τῆς Εὐλαλίας ἔχουσι ἐν τῇ κλίνῃ ζωηρὰν συνδιάλεξιν:

— Τὰ ἤκουσες, γυναῖκα; Χιόνι ἔως τὸ μπόη σου. Ἔκλεισαν οἱ δρόμοι. Ἐδῶ εἶνε γιὰ νὰ κοιμᾶται κάνεις ἕως τὸ βράδυ. Κουκουλώσου, καὶ ἔλα κοντά.

* * *

Ἡ ὥρα μεσημβρία καὶ δύο ἀρκαντάσιδες τὸ εἶχον ρίξῃ στὰ γερὰ εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ Σπαντίδου.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτῶν ἐκειντο τὰ ἀπομεινάρια τοῦ γεύματός των, σηκοτάκια, ραπανάκια, κάστανα, καὶ τυρί. Ὁ εἷς τῶν συμποτῶν κραυγάζει:

— Παιδί, ταβερνιάρη, πάσε μας τὴ μισή, μὰ ἀπὸ τὴ κάνουλα.

Ὁ ἄλλος.

— Ἐβίβα, τ' ἀδέρφη. Φάγε, πιέ, κι' ὁ κόσμος ἂς χαλάσῃ. Χιονίζει; Ῥοῦφα. Νὰ σὲ ἰδῇ καὶ νὰ ζηλεύσῃ καὶ ὁ Θεός. Τόκα τὰ ποτήρια.

— Γειά σου, βλάμη . . . Αἴ, ταβερνιάρη, θὰ πᾶμε καὶ παρὰ ὄξω, ἔχουν κι' ἄλλοι κρασί.

Τί κάνει ὁ λογαριασμός σου;

Ὁ ταβερνιάρης:

— Ὅλο τὸ γλέντι σας, παιδιά, τρεῖς καὶ δέκα.

— Ὅλα δικά μου. Θὰ πληρωθῇς ἅμα ζανοίξῃ ὁ καιρὸς καὶ πιάσουμε δουλειά. Τώρα καθισὸ βλέπεις καὶ ποῦ παρᾶς. Ἔχε λοιπὸν νὰ λαμβάνῃς καὶ ἀντίο σου...Τράβα, βλάμη, ξέρω καὶ ἕνα ἄλλο καλὸ στοῦ Λέκα.

Παληάνθρωπος.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

—

Ἡ *Νέα Ἐφημερὶς* διὰ νὰ παραστήσῃ ὡς ἑλληνικώτατον τὸ ὄνομα Ἀνδρέας τοῦ νεου βασιλόπαιδος, ἀνέφερε κάμποσα ὀνόματα μεγάλων ἀνδρῶν· περέλειψεν ὅμως νὰ ἀναφέρῃ καὶ μίαν ἄλλην σειρὰν μεγάλων Ἀνδρέων ἢ Ἀνδρεῶν καὶ ἀναφέρωμεν ἡμεῖς τέσσαρας τὸν ἀριθμόν: Ἀνδρέαν δὲ Κάστρον, Ἀνδρέαν Ψύλλαν, Ἀνδρέαν Κουμανούδην καὶ Ἀνδρέαν Δελληγιάννην.

—

Γυμναστικὸς Σύλλογος συνεστήθη πρὸ διετίας, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἀλλ' ἡ ἐπιστρατεία κυρίως εἶχε παραλύσει τὰς ἐργασίας του καὶ διετέλει οὕτω ἀφανής.

Ἐσχάτως οἱ συγκροτήσαντες αὐτὸν νέοι ἠθέλησαν νὰ τῷ δώσωσιν νέαν ζωὴν καὶ ἐνεργήσαντες νέαν ἐκλογὴν τῆς διοικούσης αὐτὸν ἐπιτροπῆς ἀνέθεσαν τὴν προεδρίαν εἰς τὸν πρύτανιν τῆς παρ' ἡμῖν γυμναστικῆς καὶ καθηγητὴν τῆς Ξιφομαχίας κ. **Ν. Πύργον**, διὰ συγγραφῆς καὶ διδασκαλίας μιᾶς ὅλης γενεᾶς συγκρατήσαντα τὰς σημαντικὰς ἀσκήσεις ἐν τῇ τοσοῦτον ὀπισθοδρομικῇ εἰς τὰ ἑλληνικώτατα αὐτὰ ἔργα κοινωνίᾳ μας.

Παρὰ τοῦ κ. Πύργου ὡς προέδρου τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου προσδοκῶμεν πολλά· κέκτηται ἅπαντα τὰ προσόντα ὅπως καταρτίσῃ τὸ ἴδρυμα αὐτὸ εὐεργετικώτατον διὰ τὴν κοινωνίαν. Ἔχει τόσας γνώσεις θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς τῆς γυμναστικῆς καὶ τόσας σχέσεις καὶ τόσην δημοτικότητα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὥστε θὰ δυνηθῇ πιστεύομεν νὰ δημιουργήσῃ κάτι τι ζωντανόν, τὸ ὁποῖον νὰ αἰσθανθῶμεν ὅλοι, κάτι ἐξ ἐκείνων ἅπερ δὲν ἀποθνήσκουν, οὔτε γηράσκουν, ἀλλὰ μεταδίδονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν θάλλοντα, θάλποντα, ἐν μέσῳ κινήσεως καὶ ζωῆς.

Ὁ περὶ ἑλληνικῆς προόδου ἀγὼν ἀντικείμενον ἔχει νὰ ζωογονήσῃ τὰ κεκμηκότα μέλη τῆς κοινωνίας· πρόκειται νὰ εἰσαχθῶσι νέα ἔθιμα καὶ νέοι χαρακτῆρες πρόκειται νὰ ἐπανέλθωμεν ἀρ' ἑνὸς εἰς τὸν ἑλληνικὸν βίον, τὸν γυμνικόν, τὸν γυμναστικόν, τὸν ὑγιῆ, τὸν ὑπαίθριον, τὸν ὡραῖον καὶ νὰ προσλάβωμεν ἀρ' ἑτέρου ὅ,τι σωστὸν ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς μᾶς διδάσκει. Ἡ γυμναστικὴ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐστὶ ἐκ τῶν κυριωτέρων παραγόντων· καὶ ὁ κ. **Πύργος** ἐκ τῶν σημείων αὐτῶν πρέπει ν' ἀφίσῃ ἀξιομνημόνευτον τὴν προσδρείαν του εἰς τὸν νέον Σύλλογον. Ἂν πρόκηται νὰ καταρτισθῇ ἐν τῶν τοιούτων θνησιμαίων σωματείων, τῶν χρησιμευόντων εἰς δημιουργίαν θέσεων δι' ἀέργους νεανίας, ἂς μᾶς λείψῃ καὶ ὁ Γυμναστικός. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν πεποίθησιν εἰς τὸν ἀναλαβόντα τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν, διὰ τοῦτο προσκαλοῦμεν ὅλην τὴν κοινωνίαν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίρρωσιν τοῦ Συλλόγου καὶ ἀναμένομεν τὰ πρῶτα ἴχνη ζωῆς παρὰ τῆς διοικούσης ἐπιτροπῆς ἵνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ σοβαρὸν θέμα τῆς ἑλληνικῆς γυμναστικῆς.

—

Τὰ χιόνια μᾶς τὰ ἔρριξεν ὁ Θεὸς κατὰ τὴν Κατήχησιν τοῦ κ. Δαμαλᾶ ἢ ὁ ἄνεμος κατὰ τὴν Φυσικὴν τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ· ἀλλὰ ποῖος, μεταβληθέντα εἰς πηλόν, εἰς κρούσταλλα, εἰς χειμάῤῥους, εἰς βουνά, εἰς λόφους, εἰς λάκκους, εἰς γλύστρακς, θὰ μᾶς τὰ σηκώσῃ; Ἡ πόλις προχθὲς ἦτο Παράδεισος γεμάτη χιονόπλαστα Οὐρί. Τὴν διέτρεχες πατῶν βαμβάκια, ἀναπνέων ὑγείαν, λαμβάνων καὶ δίδων χιονιές. Χθὲς καὶ σήμερον ὅμως εἶναι Κόλασις ὑγρασίας καὶ λάσπης, καὶ κίνδυνος ἀκόμα ὀλισθημάτων μὲ σπασμένα μοῦτρα ἢ πόδια. Τίς θ' ἀναλάβῃ τὸν καθαρισμὸν τῶν ὁδῶν; Ἡ Δημαρχία; Καιρὸν δὲν ἔχει. Ἡ Νομαρχία; Χαμπάρι δὲν ἔχει. Τὸ ὑπουργεῖον; Ὀχεῖται ἐφ' ἁμαξῶν. Εἰς ἄλλας πρωτευούσας τὴν πρωΐαν τῆς νυκτὸς καθ' ἣν πέσῃ χιόνι, δεκαπλασιάζονται οἱ ὁδοκαθαρισταὶ καὶ αἴρεται τὸ χιόνι καὶ ἐκ τῶν ὁδῶν καὶ ἐκ τῶν πεζοδρομίων· αὐτὴν τὴν πολυτέλειαν δὲν τὴν ἐζητοῦμεν ἡμεῖς· ἀλλὰ τώρα ποῦ μετεβλήθη ἡ χιὼν εἰς πηλόν, τοὐλάχιστον αἱ κεντρικώτεραι τῶν ὁδῶν δὲν θὰ καθαρισθῶσιν;

—

Ἐλέχθη περὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νέων ἐπαρχιῶν ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις τοὺς ὑπεδέχθη μὲ ἀνοικταῖς ἀγκάλας καὶ ἡ συμπολίτευσις μὲ ἀνοικταῖς . . . . τσέπας.

—

Μᾶς ἀρέσει ἡ βισμαρκικὴ λογικὴ τῆς Ὥρας, ἡ ἀναπτυχθεῖσα ἐν τῇ χθεσινῇ Ὥρᾳ: οἱ βουλευταὶ Θεσσαλίας εἶναι ἀντιπολιτευόμενοι· ἄρα εἶναι γνήσιοι.

—

Ξεύρετε πῶς ἀπεφάσισε νὰ καθαρίσῃ ὁ κ. δήμαρχος τὴν λάσπην τῶν δρόμων; Διὰ μεθόδου ὁμοιοπαθητικῆς, τὴν λάσπην διὰ τῆς λάσπης. Δηλαδή, καταβρέχει τοὺς δρόμους!

—

Αὐτόπτης μάρτυς! Ἤρχετο ἐκ Πατησίων, καθ' ὁδὸν συναντᾷ κρεοπώλην συνοδεύοντα βοῦν ζωντανόν· αἴφνης ὁ βοῦς ἀρχίζει νὰ ἐκβάλλῃ ἀφροὺς καὶ μετὰ μικρὸν πίπτει ἄπνους. Ὁ κρεοπώλης τὸν ἐκέντησεν ἐπανειλημμένως διὰ μαχαιρίου, ἀλλ' οὐδ' ἦν οὔτε φωνή, οὔτε ζωή. Ὅτε καὶ ἀποκεφαλίσας αὐτόν, τὸν ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ κάῤῥου, διὰ νὰ λάβῃ βεβαίως δελτίον παρὰ τοῦ κ. Τασούλη, ὅτι ὁ βοῦς του ἔχει κάλλιστα τὴν ὑγείαν!

Εἰς τὸ ἅμα τῇ εἰσόδῳ τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς Κρεοπωλεῖον τῶν **Ἀδελφῶν Γυφτοπούλων** θὰ πωλοῦνται καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἀπόκρεω ὑγιέστατοι καὶ παχύτατοι **ἀμνοί.**

ΧΙΟΝΙΑ — ΗΛΙΟΣ.

—

Καὶ πάλι ἐσκεπάστηκε ὁ κόσμος ἀπὸ χιόνι,
καὶ τρεῖς ἡμέραις ἔχουμε τὸν ἥλιο νὰ ἰδοῦμε,
καὶ δίχως ἥλιο ὁ Ῥωμηὸς μονάχος του μαλλόνει . . .
Μὲ θολωμένο οὐρανὸ δὲν θέλουμε νὰ ζοῦμε.
Ἐμεῖς ἐσυνειθίσαμε ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα
νὰ κλείνουμε τὰ μάτια μας ἀπ' τὴν πολλὴ λιακάδα

—

Ἂς ἔχουν μαύραις συννεφιαῖς 'στὴ Λόντρα, 'στὸ Παρίσι,
ἂς ἔχουν πάγους, κρύσταλλα, βορειᾶ, χαλάζι, χιόνι·
μέσα 'στὴ λάσπη ὁ Ῥωμηὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ,
δὲν θέλει τὸ παπουτσί του ποτέ του νὰ λασπώνῃ.
Ὀλίγος ἥλιος κι' οὐρανὸς παντοῦ ξαστερωμένος,
ἰδοὺ τὸ μόνο ὄνειρο γιὰ τὸ πτωχό μας γένος.

—

Τὸ χιόνι λένε μερικοὶ κάτι καλὸ σημαίνει,
ἀλλὰ θαῤῥῶ καλλίτερα τέτοιο καλὸ νὰ λείψῃ,
καλλίτερα νὰ ἤμαστε γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι,
κι' οὔτ' ἕνα σύννεφο ποτὲ τὸν ἥλιο νὰ μᾶς κρύψῃ.
Καὶ ἔπειτα χορτάσαμε ἀπὸ τῆς εὐτυχίαις,
εἶναι καλὸ νὰ ἔρχωνται καὶ 'λίγαις δυστυχίαις.

—

Τὰ χιόνια εἶναι ποίησις, 'ψηλὴ ῥωμάντσα, τρέλλα,
καὶ εἶναι ὅ,τι μαγικὸν νὰ πέφτῃς μὲς 'στὸ χιόνι,
νὰ παίζῃς 'στὰ κρυφὰ χιονιαῖς μὲ πεταχτὴ κοππέλα,
νὰ τὴν κτυπᾷς, νὰ σὲ κτυπᾷ, ν' ἀγριεύῃς, νὰ θυμώνῃ.
Ἀλλὰ ἐγώ, πολὺ πεζός, γι' αὐτὰ ποῦ λὲν φουσκόνω,
κι' ἄλλη δὲν βλέπω ποίησι παρὰ τὴ λάσπη μόνο.

—

Κάθε τρελλὸς γιὰ τὴ χιονιὰ χίλια καλὰ ἂς λέῃ,
θέλω τὸν ἥλιο 'πίσω μου, τὸν ἥλιο κι' ἀπὸ 'μπρός μου,
θέλω ἡ κρύα πλάτη μου ν' ἀνάβῃ καὶ νὰ καίῃ,
ὁ ἥλιος νἆναι μοῦσά μου, τραγοῦδί μου, θεός μου.
Μόνο μὲ ἥλιο δέχομαι νὰ κάθωμαι κοντά σας,
ν' ἀκούω τῆς παρλάταις σας καὶ τὰ πολιτικά σας.

—

Μὰ δίχως ἥλιο φύγετε καὶ τίποτα δὲν θέλω,
κανένας γιὰ πολιτικὰ κουβέντα μή μου κάνῃ,
κατὰ διαβόλου καὶ βουλὰς καὶ Κυβερνήσεις στέλλω,
ἀφήσετέ με ἥσυχο, κι' ὁ τούρτουρας μὲ φθάνει.
Χωρὶς 'λιακάδα τίποτα 'στὸν κόσμο δὲν μ' ἀρέσει,
κι' οὔτε ἡ νέα μας βουλὴ μὲ τοῦ Δερβὶς τὸ φέσι.

—

Τὸ χιόνι ἐκρυστάλλωσε, ξερὸς βορειᾶς σφυρίζει,
κι' ἐγάσαμε τὴ ζέστη μας καὶ τὸν περίπατό μας,
τὸ λάδι καὶ τὸ βούτυρο ἀπὸ τὸ κρύο πήζει,
τοὐλάχιστον νὰ ἔπηζε καὶ 'λίγο τὸ μυαλό μας!
Ἂν εἰμποροῦσε τὸ μυαλὸ καὶ τοῦ Ῥωμηοῦ νὰ πήξῃ,
νὰ τὸ καλὸ, ποῦ ἤθελε τὸ χιόνι νὰ μᾶς δείξῃ.

—

Ἥλιε χρυσέ, τὰ σύννεφα ποῦ σὲ σκεπάζουν σχίσε,
ὦ! μὴ μᾶς παίζῃς τὸν κρυφτὸ καὶ μὴ μᾶς καμαρώνῃς,
μὲς 'στὴν Ἀθήνα ἄφθονο τὸ φῶς σου πάλι χύσε,
ὦ! ἔβγα, μὴ μᾶς κρύβεσαι, καὶ τόσο μᾶς λιγώνῃς.
Ἡ Ἀποκρηᾶς μᾶς ἤλθανε, καὶ σένα καρτεροῦμε,
ὦ Ἄπολλον χρυσόξανθε, γιὰ νὰ μασκαρευθοῦμε.

—

Κανόνια εἴκοσι ἑπτὰ μπάμ! μπούμ! βροντοῦνε πάλι,
γιὰ νὰ μᾶς ποῦν διάδοχος καινούριος πῶς γεννιέται...
Ὅσο μπαροῦτι ξώδεψαν 'στῆς κανονιαῖς χαλάλι,
ἂς γίνωνται διάδοχοι, καὶ τοῦτο ἂς σκορπιέται.
Εἴθε γιὰ δόξα καὶ τιμὴ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ θρόνου
καὶ ἕβδομο διάδοχο νὰ ἔχουμε τοῦ χρόνου.

—

Μέσα 'στῆς τόσαις μας χαραῖς, 'στὰ νέα γεννητούρια,
μὲς 'στῆς τρελλῆς μας Ἀποκρηᾶς τὸ Ῥούσσικο μεθύσι,
μὲ τόσα σχέδια 'ψηλὰ καὶ μὲ βουλὴ καινούρια,
μόνο ὁ ἥλιος θέλουμε νὰ 'βγῇ νὰ μᾶς φωτίσῃ.
Ὦ! νάτος! ἀπ' τὰ σύννεφα σιγὰ σιγὰ προβάλλει,
καλῶς τονε, καλῶς τονε, μὰ μὴ κρυφτῆς καὶ πάλι.

Souris.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

—

Εἶναι ἑσπέρα τῆς κηδείας νεαρᾶς συζύγου, καθ' ἣν ὁ νεαρὸς σύζυγος κλαίει καὶ ὀδύρεται.

Τὸν πλησιάζει γραίδιον δειλὰ δειλὰ καὶ ἀρχίζει τὰς παρηγορίας, τὰς ὁποίας τελειόνει μὲ τὴν παρηγορίαν τῶν παρηγοριῶν:

— Ἐννοιά σου καὶ θὰ κυττάζω ἐγὼ γι' ἄλλη καλλίτερη.

— Σώπα, βρὲ μαγκοῦφα,—τῇ ἀπαντᾷ ὁ ἀπαραμύθητος χῆρος μετ' ὀργῆς, ἤτις βεβαίως θὰ ὕγρανε ἐκ φόβου τὸ γραίδιον—σώπα καὶ ἔχω δώσει ἀλλοῦ τὸν λόγο μου.

ΑΜΛΕΤΟΣ – AURELI.

Σράγιον εἰς μνήμην τοῦ ἀθανάτου Σαίξπηρ ἐθυσιάσθη ἐνταῦθα ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ συρρετοῦ Ἰταλῶν ὁ **Χάμλετ.**

* * *

Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ βραχνοὶ ὡς ἐὰν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος δὲν τοὺς ὠφέλησε καὶ ἐκρυολόγησαν ἢ ὡς ἐὰν ἀπὸ τὴν φτώχια τὸ *ἔριξαν στὸ κρασί.*

* * *

Ὁ **Ἀουρέλλης** εἰς τὰς εὐτυχεστέρας του στιγμὰς σοὶ ἀνέμνησεν ἄλλον μέγαν τεχνίτην οὗτινος ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ὡρὰ ἀπομίμησις, εἰς δὲ τὰς ὑψηλοτέρας του φωνὰς σοὶ ἀνεμίμνησκε πάλιν τὸν **Ἀουρέλλη** τὸν ἀρχηγὸν τοῦ θιάσου τῶν βραχνῶν.

* * *

Ἡ *Ὀφέλια* εἶχε καταντήσει. . . . Ζημία.

* * *

Ὁ Βασιλεὺς μόλις ἠδύνατο νὰ βασιλεύσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔχων μάλιστα ἀπὸ τὸν Σαίξπηρ καὶ τὸ χάρισμα τοῦ νὰ κατάγεται ἐκ Δανιμαρκίας.

* * *

Μὲ ἀπαιτήσεις ἠθοποιοῦ παρουσιάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ εἰς *κυρός·* μὲ βραχίονας γυμνοὺς, βραχίονας βαχιτικοῦ. Μὲ ἀπαιτήσεις δὲ Πολωνίου εἰς *παλληουγατῆς.* Ἡ Βασίλισσα, ὁ Ὀράτιος καὶ οἱ λοιποὶ ἦσαν τελειότατον συμπλήρωμα τοῦ Μωσαϊκοῦ, ὅπερ μόνον ἡ βραχνάδα συνέδεε.

* * *

Καὶ ὅμως ἦτο κόσμος διψῶν Σαίξπηρ. Παρεστάθη καὶ ἡ *Ἡγεμονὶς τῆς Βαγδάτης* πολλῶν ἀπόντων καὶ ἐμοῦ.

Blowitz

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Christmas Eve.

(Συνίχ. καὶ τέλος τῆς ἀριθ. 243, 244 καὶ 245.)

Πλὴν φαίνεται ὅτι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἡ Τύχη ἔστρεψεν ὅλα τὰ βέλη της κατ' ἐμοῦ, κ' ἐπέπρωτο νὰ ὑποστῶ καὶ ἕτερον δυστύχημα. Ἐν ᾧ εἶχον λάβει ἀναπαυτικωτάτην θέσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ προέτεινον ἀπλήστως τὸ εἰς χεῖράς μου ποτήριον, ὅπερ βαθμηδὸν ἐπληροῦτο ἐκ τοῦ ζωογόνου ποτοῦ, ἡ ὕελος λεπτοτέρα οὖσα τῆς τῶν ἄλλων δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ ὑπὸ τὴν ζέουσαν ἐκείνην ἐπαφὴν, καὶ ἰδοὺ διαῤῥήγνυται, καὶ ἰδοὺ τὸ θερμότατον ἐκεῖνο ὑγρὸν κατακλημμυρεῖ ὁλόκληρον τὸ δεξιόν μου σκέλος, καὶ ἰδοὺ ἅπαντες ἐπαναλαμβάνουσι τοὺς σατανικοὺς καγχασμούς των, ἐν ᾧ ἐγὼ συστρέφων ῥιγωδῶς τοὺς μυῶνας τοῦ προσώπου, ἐλίκνιζον κωμικῶς τὸν ἀλγοῦντα πόδα μου, δίκην κολοσσιαίου ἐκκρεμοῦς. Δυστυχῶς τὸ πάθημα δὲν περιωρίζετο εἰς μόνον ἐκεῖνο τὸ ἄλγος, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔῤῥιπτον βλέμματα πλήρη συγκινητικῆς ἀπελπισίας ἐπὶ τῆς καθυγρανθείσης καινουργοῦς περισκελίδος μου.

— Μόλις αὐτὴν τὴν ἑσπέραν τὸ ἔχω βάλλει, ἀνέκραξα μὴ δυνηθεὶς νὰ καταστείλω τὴν ἔκρηξιν τῆς ἐσωτερικῆς μου τρικυμίας.

Καὶ οἱ γέλωτες ἀνενεοῦντο, ἐν ᾧ ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου Δεσποινὶς, ἀπήγγελλεν ἐπὶ τῆς περιστάσεως ἐξαίρετον παρῳδίαν τῶν περιῤῥήμων στίχων τοῦ Μαλέρβου:

«Le pauvre...il a vecu ce que vivent les roses».
L' espace d' un . . . soir !

— Papa ! ἀνακράζει ἤδη τὸ κοράσιον τοῦ Λοχαγοῦ, οὗτινος ἡ μήτηρ εἶναι Ἐλβετὶς, κ' ἐπομένως ἐννοεῖ ἀξιόλογα τὴν Γαλλικὴν, ζοῦν καὶ τὰ πανταλόνια ;

— Yes dear ! Yes dear ! ἀπαντᾷ ἐκεῖνος μηχανικῶς, κεκλεισμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὴν νάρκην τοῦ ἀρθόνου Punch.

Ἐστράφην εἰς τὴν καταρατικὴν ἐκείνην ἀπόκρισιν μετ' ἀπορίας. Ἐὰν ἐκεῖνος ἦτο Λοχαγὸς μεταβατικοῦ τινος ἀποσπάσματος ἐν Τζουμέρκοις, θὰ ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης βλάβης τῆς συνειδήσεώς του, ὅτι τὰ ἐνδύματα πολλάκις ἔχουσιν οὐχὶ μίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπείρους ζωάς. Τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἐπιμαρτυρήσῃ καὶ ὁ φίλος Χ. . . . *Ἰμβριος*, ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Captain μας ἦτον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Α. Χαριτοβρύτου Βασιλίσσης κ.τ.λ. Τοῦτο μ' ἐξέπληττεν ἀρκούντως.

Πλὴν ἡ ἔκπληξίς μου δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, καθότι τὸ εὐπειθὲς κοράσιον, ἐδημιούργει μίαν ἰδέαν ἐπὶ τῆς μηχανικῆς ἀπαντήσεως τοῦ πατρός του.

— Ζῇ τὸ καϋμένο, ἐπεφώνησε, καὶ θὰ διψᾷ ! Νὰ τοῦ δώσω ἐγὼ ὀλίγο Punch !

Καὶ τὸ εὐσπλαγχνον κοράσιον, μετὰ τῆς παιδικῆς ἐκείνης ἀφελείας ἥτις, κατὰ τὸν Οὐγκὼ, δύναται νὰ ἐξευγενίσῃ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Νεκροθάπτου, ἔῤῥιψεν ὅλον τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου του ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μου σκέλους.

* * *

Κρίνω περιττὸν νὰ περιγράψω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ἐκείνης ἐπὶ τῆς γενικῆς εὐθυμίας. Οἱ πάντες ἐγέλουν κ' ἐκρότουν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἐν ᾧ ἐγὼ μετασχηματίσας ἤδη εἰς ἐκκρεμὲς καὶ τὸν ἕτερον πόδα, ἐθρήνουν ὡς ἄλλος Ἱερεμίας ἐπὶ τὸν ποταμόν . . . τῆς περισκελίδος μου.—30 σελλήνια ! ἐμονολόγουν. Τὸ παράγγελα εἰς τοῦ K i n o, εἰς τὸ Regent street. Καὶ ἓν σελήνιον διὰ τὰ ἔξοδα τῆς μεταβάσεως, 31. Καὶ δύο σελήνια ἀκόμη τὰ ὁποῖα ἐξώδευσα διὰ τὸν φίλον ὅστις μοῦ τὸ ἐθάμασε, 33. Ἀκριβῶς τὰ ἔτη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσέθηκα ἀναστενάζων.

— Σιωπή ! μοὶ λέγει ἐν μέσῳ γελώτων, ἡ ἀπαισία δεσποινίς. Μὴ παραβάλλεις πολὺ τὸν ἑαυτόν σου μὲ τὸν Χριστὸν ἀποθνήσκοντα, διότι γνωρίζεις, οἱ γείτονές σου δὲν ἀγαποῦν πολὺ τὸ Assizes. (Κακουργιοδικεῖον)

Ἐστράφην ἑκατέρωθεν, καὶ ἐθεώρησα τὸν Λοχαγὸν ῥογχάζοντα, καὶ τὸν Barister ἀναλύοντα σοβαρῶς εἰς τὴν δεσποιναν τὴν ἀγγλικὴν νομοθεσίαν περὶ τοῦ Breachof Promise (Παράτασις ὑποσχέσεως Γάμου) Τὸν μὲν ἑέέένα ἐκ δεξιῶωῶν τὸν δὲ ἑέέέέτερον ἐξ εὐωνύύύμων....

Ἐμειδίασα ἐπὶ μικρὸν διὰ τὴν προσοῦῃ ἐκείνην παρατήρησιν, ἀλλὰ τὸ μειδίαμά μου ὡς ἀκτὶς Ἡλίου ἐν Ἀγγλικῷ οὐρανῷ, ἐσκιάσθη μόλις ἀναφανὲν ὑπὸ τῆς ὀμίχλης τῶν οἰκονομολογικῶν μου σκέψεων.

Ἐν τούτοις ἡ δεσποινὶς συνεκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς μου, καὶ θελήσασα νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ «ὁ τρώσας ἰάσει σε», ἐγονυπέτησε παρ' ἐμὲ, καὶ θέσασα τὸ μυρίπνουν μανδήλιόν της ἐπὶ τοῦ ποδός μου τὸ ἐπίεσε διὰ τῆς ἀθρᾶς παλάμης της. Πλὴν ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ εἴπω ὅτι εὑρίσκομαι ὑπὸ τὸ στερέωμα τοῦ Λονδίνου, καὶ ἑπομένως λαμαρτίνειοι παρηγορίαι δὲν χωροῦσιν εἰς τὴν ἐμπορικήν μου καρδίαν.

Ἡ νεαρὰ Ἀγγλὶς βλέπουσα τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἑνὸς μέσου, παρέλαβε μετὰ τῆς ἐθνικῆς ἐπιμονῆς τὴν χρῆσιν ἑτέρου. Καὶ λοιπὸν ἔκλινεν ἠρέμα πρὸς τὸ οὖς μου.

— Ἔλα ἡσύχασε (Be quiet) μοὶ εἶπε, καὶ θὰ σοὶ δώσω ἐγὼ κῦριον δύο κομμάτια *Πουδίγκας.*

Ἀλλ' οὔτε καὶ τοῦτο τὸ μέσον ἐπέτυχεν. Ὄχι ὁ ἀποτρόπαιος ἐκεῖνος πολτός, ἀλλ' οὔτε ὅλα τὰ γλυκύσματα, ἅτινα προκλητικῶς παρατάσσει κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ Νέου Ἔτους ὁ ἐξαίσιος Ἀχιλλεύς μας, θὰ ἠδύνατο νὰ μοὶ διασκεδάσωσι τὴν κατήφειαν τῆς ὥρας ἐκείνης. Ὅθεν ἀπέκρουσα ψυχρῶς καὶ τὴν Λουκούλλειον ἐκείνην παρηγορίαν.

Ἐν τούτοις τὸ ζήτημα κατέστη ἐνώπιον τῆς ἐπιμόνου δεσποινίδος, οὐχὶ ζήτημα φιλανθρωπίας, ἢ οἴκτου, ἀλλὰ φιλοτιμίας, ἐγωϊσμοῦ. Καὶ τότε συνέλαβε τὴν ἰδέαν ἡρωϊκοῦ τινος μέσου, καὶ μειδιῶσα περιφλαύτως ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὸν θρίαμβόν της, διηυθύνθη πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον. Μετ' ὀλίγον τὰ ἡδυπαθῆ μελῳδικὰ ῥεύματα τοῦ «Ave Maria» τοῦ Gounod καὶ τοῦ «Weker 's letzter Gedanke», τῶν δύο τούτων μουσικῶν συνθέσεων, ὧν ὁ ἦχος μοὶ ἐπιφέρει πάντοτε εἶδος γλυκείας λειποθυμίας, ἐξέῤῥευσαν περιδινούμενα τρομωδῶς εἰς τὰ κενὰ τῆς αἰθούσης, ὡς ἐρωτιῶσαι περιστεραὶ, ἐξωθούμεναι ὑπὸ τῶν δακτύλων τῆς νεάνιδος, ἐκ περιστερεῶνος ὀστείνου. Ἡ Tentation ὑπῆρξεν ἰσχυρὰ, καὶ μολονοτοῦτο μὴ ἐννοῶν νὰ ὑποχωρήσω τόσον ταχέως, ἐκλεισα τὰ βλεφαρά μου ὅπως μὴ μοῦ ἐκφύγωσι δάκρυα ῥωμαντικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ἔδηξα τὰ χείλη μου ἵνα μὴ ἀφήσωσιν ἐκῤῥάσεις θαυμασμοῦ καὶ ἐπιδοκιμασίας. Ἐννοοῦσα νὰ μοὶ πληρώσωσιν ἀκριβὰ τὰς τριακοντασελίνους περισκελίδας μου.

Μετὰ τὴν ἀνέλπιστον ταύτην ἀποτυχίαν, δι' ἣν ἐξεπλήχθη ὅλη ἡ ὁμήγυρις ἥτις ἐγνώριζε τὴν μουσικήν μου μονομανίαν, ἡ ἁβρὰ μελῳδὸς ἐστράφη ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου πρὸς ἐμὲ, κ' ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας μὲ ὕφος ὑπερτάτης ἀπελπισίας.

— Ἐπὶ τέλους, μοὶ λέγει, ἐννοεῖς ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ αἰώνιον Mauvaise humeur, μᾶς καταστρέφεις τὴν διασκέδασιν ;

Καὶ πράγματι, ὡς ἐὰν ἡ κατήφειά μου ἦτον ἐπιδημικὴ, ἡ γενικὴ ζωηρότης ἤρχισε νὰ κατευναζῆται ἀπὸ τοῦ ἐπεισοδίου τῶν περισκελίδων μου καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλοι ἤρχισαν νὰ δεικνύωσι σημεῖα πλήξεως. Ἀλλ' ἐγὼ κατέστην ἤδη ἀνηλεής. Ἐπεθύμουν νὰ ἐκδικηθῶ δι' ὅλον τὸ θλιβερὸν παρελθόν μου τῆς ἑσπέρας ἐκείνης. Καὶ ἡ μορφή μου μὴ ἀρεσκομένη εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς σκιαότητος, ἀνῆλθε μίαν ἔτι βαθμίδα ὑπὲρ αὐτὴν, ἀναλαβοῦσα ὕφος Τριουπικωτατον.

Κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν τῆς παραδόξου ἐπιμονομαχίας, θαυμασία τις ἔμπνευσις διηύγασε τὸ πνεῦμα τῆς δεσποινίδος. Ἀφῆκε κραυγὴν ἱκανοποιήσεως, ἔτρεξε πρός τινα τράπεζαν, ἀνέλαβεν ἐκεῖθεν μουσικόν τι τεμάχιον, τὸ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, καὶ καθήσασα πάλιν πρὸ αὐτοῦ ἐτόνισε κατ' ἀρχὰς γοητευτικὴν Ἱσπανικὴν προανάκρουσιν. Μετ' ὀλίγον ἡ γλυκεῖα φωνή της ἤρξατο νὰ ἀνατείνηται ἐν μυστηριώδεσι ἀμυδρότητι, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνακύπτουσα καὶ ἀνυψουμένη, ἄρχισε νὰ διακρίνωνται ἐν Ὠδικῷ ῥυθμῷ, αἱ περιπαθεῖς λέξεις τοῦ αἰσθηματικοῦ ἄσματος ὅπερ συγκινεῖ ὅλας τὰς ποιητικὰς τῆς Εὐρώπης καρδίας.

On dit que l' on te marie
Tu sais que j' en vais mourrrriiiir.....

Καὶ τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἀπαισίαν λέξιν ἐτόνιζε μετὰ τόσης περιπαθείας, μετὰ τόσου συγκινητικοῦ θελγήτρου ἄφινε τὴν φωνήν της νὰ ὀλισθαίνῃ εἰς τὴν τρομῶδη ἔκφρασιν τοῦ r, καὶ τοιαύτην ἐναλγῆ παράτασιν ἔδιδεν εἰς τὸν τελικὸν ῥθόγγον τοῦ i, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιήσῃ ἐκείνην τὴν λέξιν, καὶ ἀνέμενον νὰ κατῤῥίψῃ ἄπουν τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου. Ἀλλ' ἡ ζωηρότης διεστηρεῖτο πάντοτε εἰς τὸ βλέμμα τῆς γοητευτικῆς Ἀλβιονίδος, καὶ ἡ κεφαλή της ἔκλινε μὲν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ ψυχοῤῥαγικοῦ μαρασμοῦ, ἀλλὰ μετὰ σφρίγους ἡδυπαθοῦς, καὶ ἀγγελικοῦ μειδιάματος, ἐπιτρέποντος νὰ σελαγίζῃ ἡ αἴγλη τῶν στιλπνῶν ὀδόντων της, πρὸ τῆς ὁποίας ἠμαυροῦτο ἡ ἔκτακτος λευκότης τῶν τεμαχίων τοῦ ἐλεφαντόδοντος, ἅτινα ἀπετέλουν τὴν μουσικὴν κλίμακα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνεμνήσθην, ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος, σκηνῆς τινος ἣν εἶχε δημιουργήσῃ ὁ φυσιολογικὸς κάλαμος τοῦ Alphonse Daudet.

Τὸ ἀνέκφρασταν γόητρον τοῦ ἀπαραμίλλου ἄσματος εἶχε κυριεύσει τὰς καρδίας ὅλης τῆς ὁμηγύρεως. Καὶ ἅπαντες μετὰ θρησκευτικῆς σιγῆς ἀφινόμεθα ἀπλήστως εἰς τοὺς κόλπους τῆς αἰθερίας ἐκείνης ἀπολαύσεως. Ἡ συμπαθὴς ἀοιδὸς, ἔνθους διὰ τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ παρήγαγεν, ἐξηκολούθει μετ' ἐντεινομένης ζωηρότητος, νὰ περιπλανᾷ τὴν φωνήν της ἀπὸ τῶν συλλαβῶν τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου ἄσματος εἰς τὰς λέξεις, ἀπὸ τῶν λέξεων εἰς τοὺς στίχους, καὶ ἀπὸ τῶν στίχων εἰς τὰς στροφάς. Τέλος ἔῤῥθασεν εἰς τὴν ἕξῆς πλήρη αἰσθηματικοῦ ἄλγους στροφήν:

Adieu! Le passé se brise ..
Tu veux des nouvels amours....

Καὶ ἡ ἐπιτηδεία κόρη προέφερε ἐν τῇ μελῳδίᾳ τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τοσούτου παθητικοῦ σπαραγμοῦ, ὥστε ἅπαντες ἐπληρώθησαν συγκινήσεως, ἐγὼ δὲ ἀνεπήδησα ἔξαλλος ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ ἔλαβον τραγικὴν στάσιν, ἐν ᾧ αἱ σταγόνες τῶν δακρύων μου ἠύξανον τὸ ῥεῦμα τοῦ Punch ὅπερ ἐπήγαζεν ἐκ τῶν ἀτυχῶν περισκελίδων μου. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἆσμα ἐτελείωσε, καὶ ἀντλήσας ἤδη ἀρκετὴν εὐθυμίαν, ἔδραμον παρὰ τὴν τράπεζαν ὅπου ἔκειτο τὸ ἀγγεῖον, ἠμιπλήρες ἐκ τοῦ περιφήμου ποτοῦ, εἰς τὰ κυκνίζοντα κύματα τοῦ ὁποίου ἐβάπτισα μὲ τὸ σκαιὸν ὕφος Ἕλληνος γαλακτοπώλου ἓν ποτήριον.

—Merry Christmas ! ἐπεφώνησα ἀνεγείρας τὸ ἀποσταζον κύππελον, ὅπερ ἐκένωσα ἀπνευστί, ἐν ᾧ ἅπαντες ἐν χορῷ ἐνθουσιασθέντες ἐκ τῆς ἀναγεννηθείσης φαιδρότητός μου, μοὶ ἀνταπέδιδον τὴν εὐχήν.

* * *

Ἦτον ἤδη 3η μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρα.

Ὁ Μορφεὺς συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τοῦ Βρεττανικοῦ

Βάκχου, καὶ τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς ὀμηγύρεως ἀνέτεινε ἠχηρὰν συναυλίαν ρογχασμῶν. Εὐτυχῶς τὸ ἕτερον ἥμισυ ὅπερ, ἐξαιρουμένου ἐμοῦ, ἀνῆκεν ἅπαν εἰς τὸ θῆλυ γένος, ἀνέλαβε τὸ καθῆκον τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως, καὶ οὕτω μετ' ὀλίγον ἅπαντες ὀρθοὶ περιεστοιχίζομεν τὴν οἰκοδέσποιναν, ἥτις ἀναλαβοῦσα τὸ ἀληθὲς Ἀγγλικὸν ὕφος της, ἀπέτεινε πρὸς τὸν ὅλον κύκλον σύντομον προσλαλιάν. Ἔπειτα μᾶς ἀνέμνησε τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐπαύριον καὶ ἐπὶ τέλους παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ τάγματος τῶν δεσποινίδων, ἀπεσύρθη ἐπισήμως ὑπὸ ῥαγδαίαν βροχὴν ἀνταλασσομένων εὐχῶν.

Καὶ τότε δὴ τότε οἱ Κύριοι μείναντες μόνοι, διωργανώσαμεν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν καὶ ὁδηγίαν τοῦ Λογαχοῦ, καταστρεπτικὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ ὑπολοίπου πούντς, οὗ τὰς τελευταίας σταγόνας ἐρρόφησεν ἡδυπαθῶς διὰ τῶν εὐρέων χειλέων τοῦ ἀγγείου ὁ Βακχικώτατος ἀρχηγός μας.

Καὶ μετὰ μακροὺς ἀποχαιρετισμούς, πλήρεις αἰσθηματικωτάτης διαχύσεως, ἕκαστος μὲ κλονούμενον βῆμα ἐπανεῦρε τὸν κοιτῶνά του.

* *

Μετὰ τὴν σωρείαν ταύτην τῶν διασκεδάσεων, τῶν ἐπεισοδίων τῶν δεσποινίδων, τῶν οἰνοπνευμάτων, τῶν παραδοξοτήτων, τῶν αἰσθημάτων, τῶν διαχύσεων, τῶν ρωμαντικοτήτων, γνωρίζετε, ὑπομονητικοί μου ἀναγνῶσται, ὁποῖον ἦτο τὸ ὄνειρόν μου;

Οὐδέποτε θὰ τὸ μαντεύσητε!

Ἔβλεπον ὅτι τὸ Λονδῖνον μετεβάλλετο εἰς εὐρεῖαν ἀποθήκην σταφίδος, ὑπὸ τὴν κυριότητά μου! Ἀλλ' ἐν ᾧ ἤμην ἔξαλλος ὑπὸ εὐδαιμονίας, κατέστην αἴφνης δυστυχέστατος, ἰδὼν ὅτι ὁλόκληρος αὕτη ἡ ὑποθετικὴ περιουσία μου κατεστη ἄχρηστος, ὑγρανθεῖσα ἕνεκα κατακλυσμοῦ ἐκ πόντς . . .

Ὦ Ὕλη! Ὕλη! Ὕλη! Βεβαίως σὺ, ἀγία λέξις, ἐξήρχεσο τελευταία ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Θεανθρώπου, ὅταν οἱ ἠλίθιοι Ἰουδαῖοι ἐνόμιζον ὅτι προσεκάλει τὸν Ἠλίαν!

Timeson.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ καὶ ΚΟΤΖΙΑ

Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἑρμοῦ.

—

Ἅπαντα τὰ εἴδη γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως διὰ τελειοτάτης μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἴδους σφραγῖδες, ὡς καὶ ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυπούμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

Μόνη Ἀποθήκη τῶν καταστίχων ἀρίστης κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος **Edler I. Krische** τοῦ Ἀννοβέρου.

Μόνη Ἀποθήκη διὰ χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ Ἀληθοῦς σιγαροχάρτου **Job** τοῦ οἴκου **Jean Bardou** τῆς Γαλλίας. (30—21)

ΤΟ ΜΗ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΤΩΝ ΚΟΣΤΟΥΜΙΩΝ.

ΤΩΝ ΔΟΜΙΝΩΝ

ζητήσατε το εἰς τὸ κατ' ἔτος ἐπισκιάζον ὅλα τοῦ εἴδους του τὰ Καταστήματα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΝΑΥΛΗ

(ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ).

ΕΧΕΙ δόμινα καὶ κοστούμια κομψότατα καὶ πολυτελέστατα.

ΕΧΕΙ **μόνον ὁ Παναυλῆς** τὰ πολύκροτα **κοστούμια Μασκότ.**

ΕΧΕΙ ὅλων τῶν ἀγρίων φυλῶν στολὰς, ποῦ δύνασθε νὰ τρομάξητε μ' αὐτὰς αἰθούσας ὁλοκλήρους.

ΕΧΕΙ δόμινα καὶ κοστούμια διὰ τὰ χιόνια, διὰ τὴν σκόνη, δι' ὅτι καιρὸ μᾶς κάμῃ ὁ Θεὸς τῶν Ἀπόκρεω.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΙ ὅλα αὐτὰ μὲ λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.

(3, — 1)

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Η ΑΚΟΛΑΣΙΑ,

ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑγείαν καὶ τὰς νόσους *ὑπὸ τοῦ Δόκτορος* L. X. Bourgeois, *μετάφρασις Ἀναστασίου Γραμματικοῦ.* Πωλεῖται τὸ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν περίεργον τοῦτο βιβλίον ἐν τῷ **Βιβλιοπωλείῳ Νάκη,** *ὁδὸς Αἰόλου, ἀντὶ* **δρ. Ν. 3.** (2,—1)

ΠΕΡΡΟΥΚΕΣ

ΔΙΑ ΧΟΡΟΥΣ ἐκόμισε παρισινωτάτας ὁ Κομμωτὴς τοῦ Θεάτρου

ΛΕΟΥΣΗΣ

(Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν Σταύλων.)

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ἢ ΕΚΔΟΤΑΙ

βιβλίων νέων παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἀντίτυπον ὅπως ἀγγέλληται διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** καὶ ἐν ἀνάγκῃ σχολιάζηται.

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»